

legyen életünk, és soha se mondjunk le arról, hogy befejezetlen, két-tészakadt életdallammal lépjük át a halál küszöbét. Legyen áldott üzenet számunkra az örök húsvéti örömmüzenet: „Én vagyok a feltámadás és élet: aki hisz énbenem, ha meghal is él” (Jn 11,25).

Menjünk el mi is húsvét ünnepén a Jézus sírjához, hogy megtel-ve szeretettel mindvégig állhatatosak legyünk Isten országa evangéliumának hirdetésében, a szeretet győzelméért. Ha így élünk, már most átléptük az üdvösség kapuját. Ámen.

DR. IZSÁK VILMOS

AZ ÖRÖK ÉLET

Gal 6,8

Örök élet! Kihez nem áll közel ez a két szó? Ki nem gondol közülünk az örök életre mint arra a boldogságra, mely hitünk által megnyílik előttünk? Ki ne szeretne méltó örököse lenni ennek a boldogságnak?

Néhány évtizedes földi élet után az örök életről szóló kérdés mindannyiunk előtt felmerül, és keressük a választ arra, hogy mi vár reánk, ha majd egyszer szívünk utolsó dobban? Az öntudatos, önálló életbe való belépésnél nem lehet nem gondolnunk arra, hogy miként éljünk, miként kell berendeznünk belső életünket, hogy földi életünk ne legyen terméketlen az örök élet számára!

Az élet tetőfokán a hívő ember az örök élet elnyerése szempontjából számba veszi: eddigi életútja helyes, igaz és jó volt-e? Az öregség már az örök életbe jutás küszöbén áll, és lelki szemekkel már betekint abba!

Az evangéliumi ifjú a maga kérdésére, „mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem”, a názáreti Jézusnál talált választ. Mi Pál apostol szavaiban keressük az útmutatást ahhoz az élethez vezető úton, amelyre most földi életünk minden gondolata, munkája, törekvése és harca összpontosul.

Ezen a szép húsvéti reggelen, amikor az örök élet himnusza zen-ge be a világot, a költő így szól hozzánk:

A lélek amikor búcsúzva bontja szárnyait,
visz magával a földről valamit.
Eszmét, melyet a világra ő hozott
virágot, melyet ő virágoztatott
En istenem, én mit vigyek neked?
Nem vihetek mást, csak verseket.
S amikor, Uram, hozzád érkezem,
könnyű kezem miatt szögyenkezem.

A választottakból csak egy maradt,
az, melyben elfogtam egy sugarad.
Az, amelyikben elmondtam neked,
hogyan szerettem drága földedet.
S szólok: CSAK ENNYIT HOZTAM, Ó URAM
ne ítéld meg nagyon szigorúan.

(Áprily: Útravaló)

Húsvét ünnepén az élet és a halál nagy kérdései nagyon közel kerülnek hozzánk. Néha, ha betegség, ha szenvedés ér, ha álmaink nem teljesülnek, ha reményeinkben csalódunk, próbáljuk a titkos holnapot, a jövődőt eltakaró felhőket megszagatni, hogy bepillant-sunk a boldogságot rejtő kékségbe. De ma, ezen az ünnepen, akik itt vagyunk, és akik munkánkkal és imádságunkkal alkotjuk földi létünket, feleletet keresünk Istenben bízó mély hittel arra, hogy mi az értelme, célja egész életünknek, hogy abból egyszer az örök élet áldása fakadjon ránk, amikor majd haza szólít a teremtő és megtartó Isten. Nemegyszer tesszük fel magunknak, embertársainknak, Istennek a kérdést, miért születtünk, miért élünk? Mi a célja életünknek? Ki-kite hite és tapasztalata alapján más és más választ ad e nagy és mindent eldöntő kérdésre.

Eletünk, ahogyan az apostol mondja, örök magvetés — kora hajnaltól késő estig — gyermekkorunktól életünk alkonyáig. Szép az az élet, mely virág alatt, de mindig az iszap felett tud magvető lenni, áldott az a magvetés, melyet édesanyánk álma aranyoz be és szépít meg, csodálatos az a magvetés, mely a vadon nőtt gyöngyvirághoz hasonlóan a kövekből is életet fakaszt, hogy meleg, foszlós kenyérhez legyen hasonló életünk. A lélekből arat örök életet Balázs Ferenc, akinek életútja az Isten- és emberszolgálat jegyében teljesedett ki.

Most, amikor lelki szemeinkkel felismertük, hogy minden virágvasárnapnál és nagypénteknél erősebb a húsvéti örömezenet, jobban, mint bármikor, érezzük és tudjuk, hogy aki vet a léleknek, a lélekből arat örök életet.

Nemegyszer mondjuk, hogy az élet napokból áll, és ha az egyes napok jók voltak, jó volt egész életünk. Azért kérdezzük hát meg minden reggel Istentől: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” És határozzuk el minden reggel, hogy a napot úgy fogjuk átélni, mint igazi magvető, aki a legnemesebb magvakat, búzaszemeket veti az elkészített magágyba. Az élet legnemesebb parancsait úgy töltjük be, mintha éppen ez a nap életünk utolsó napja lenne. Ne feledjük egy percig sem, hogy a mai napról csak olyan számadást kell adnunk, mint életünk utolsó napjáról, mert az Isten nem feled semmit. Mulasztásaink számon vannak tartva. Ezért napközben is vessünk egy-egy pillantást lelkünk, szívünk mélyére, hogy lássuk, vajon tetteinkben az Isten iránti szeretet-e a vezetőnk, vagy pedig a testiség szülte harag, irigység, bosszú, kapzsiság, hiúság, mulandó életöröm vezetnek, melyek annyi ifjú és felnőtt lelkét gyomként lepték el a világ minden táján. Ne feledjük egy percig se, hogy Isten szeme rajtunk nyugszik szüntelen, mintha csak egyedül lennénk a világon; aki tudja gondolatunkat, hallja szavunkat, látja lépéseinket, melyeket tettünk vagy tenni elmulasztottunk. Ez a te, az én, a mi magvető utunk és nem

kétséges egy percig sem, hogy nekünk a lélek magvait, az evangéliumot kell vetnünk, hogy részesei lehessünk az örök üdvösségnek. Ezért mondja Máté evangélista: „jobb néked fél szemmel bemenned az életre, hogynem két szemmel vettetned a gyeheenna tűzére,” és ezért olvassuk János evangéliumában: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent.”

Bár az evangéliumok s Jézus egész élete naponként erősítik bennünk az örök életben való bizonyosságot, mégis sokszor lázadozunk a halál ellen. Jönnie kell húsvétnek minden esztendőben, hogy megerősítse bennünk a halhatatlanság, az üdvösség, az élet koronájának Istentől nekünk adott legnagyobb áldását!

Az örök élet bizonyosága a ma ránk virradt húsvét ünnepe, hogy mint örök magvetők ne tévelyegjünk, ne kételkedjünk hitünk igazságában, hanem teremjünk méltó gyümölcsöt az örök élet számára. Ezért tartja az unitárius ember a legnagyobb értéknek az életet, hogy abban hivatását megélve, Isten országát munkálva, a jézusi szeretet magvait hintve, méltó legyen Isten bennünket magához ölelő örök szeretetére.

Adja Isten, hogy ennek a húsvétnek tanítása és bizonyosága kísérjen el bennünket életünk alkonyáig, a temetőkertig, hogy majd kilépve az örök életbe, vegyük az élet koronáját, melyet Isten ad az ő hazatérő gyermekeinek! Ámen.

DR. IZSÁK VILMOS

KIEMELTED ÉLETEMET A MŰLÁSBÓL

Jón 1,1—2

Jónás küldetést kap az Úrtól. „Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba és kiálts ellene, mert gonoszságuk felhatott elémbel!” A küldetés helye Ninivé, az ókor akkori nagyhatalmának, Asszíriának fővárosa. Híres volt gazdagságáról, mivel a leigázott népek kincseit itt halmozták fel, s ennek következménye lett a lakosság fényűző, erkölcsstelen élete. Híres volt kegyetlenségéről is, gyakran megtörtént, hogy a legyőzötteknek levágták a kezét, fülét, orrát, lábát, a foglyoknak kiszúrták a szemét s halmokat raktak emberfejekből. Náhúm próféta így ír róla: „Jaj a vérszopó városnak! Mindenestől hazug és erőszakkal telve, és nem szűnik rabolni.”

Jónás küldetésének célja ezt a nagy várost, melynek lakosságát százhuszezerre becsülték, megfeddni, isteni ítéletet hirdetni ellene és romlottságából megtéríteni.

Nagy a feladat. Mi várhat Ninivében a prófétára? Kigúnyolás, megcsonkítás és halál. Nem akar meghalni Ninivében. Inkább menekül ellenkező irányba. Jegyet vált Tarsisba. A tengeren viharba kerül a hajó, már-már töredezik. Kidobják a hajóban lévő holmit, hogy könnyítsenek terhén, de mindhiába, már a pusztulás fenyegeti, amikor a hajósok Jónás elbeszéléséből megtudják, hogy ki miatt vannak élet-